Oikeustapauskokoelma

EUROOPAN UNIONIN VIRKAMIESTUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

13 päivänä kesäkuuta 2012*

Henkilöstö — Entinen virkamies — Sosiaaliturva — Tapaturma — Henkilöstösääntöjen 73 artiklan soveltamismenettelyn saattaminen päätökseen — Tapaturma- ja ammattitautivakuutuksesta annettujen yhteisten määräysten uuden version liitteenä olevan taulukon ajallinen soveltaminen — Menettelyn kesto

Asiassa F-31/10,

jossa on kyse SEUT 270 artiklaan, jota sovelletaan Euratomin perustamissopimukseen sen 106 A artiklan nojalla, perustuvasta kanteesta,

**Christian Guittet**, Euroopan komission entinen virkamies, kotipaikka Cannes (Ranska), edustajanaan asianajaja L. Levi,

kantajana,

vastaan

**Euroopan komissio**, asiamiehinään J. Currall ja D. Martin, avustajanaan asianajaja J.-L. Fagnart,

vastaajana,

VIRKAMIESTUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti S. Van Raepenbusch (esittelevä tuomari) sekä tuomarit R. Barents ja K. Bradley,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Tomac,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 7.3.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Euroopan komission entinen virkamies Christian Guittet vaatii virkamiestuomioistuimeen 14.5.2010 saapuneella kanteella virkamiestuomioistuinta muun muassa kumoamaan 27.7.2009 tehdyn päätöksen, jolla nimittävä viranomainen saattoi päätökseen Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 73 artiklan nojalla aloitetun menettelyn ja vahvisti kantajan fyysisen ja psyykkisen työkyvyttömyyden asteeksi (jäljempänä työkyvyttömyysaste) 64,5 prosenttia.

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

## Asiaa koskevat oikeussäännöt

*Henkilöstösäännöt*

2 Henkilöstösääntöjen 73 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Henkilöstösääntökomitean lausunnon saamisen jälkeen tehdyllä [Euroopan] unionin toimielinten yhteisellä sopimuksella vahvistetuissa määräyksissä vahvistetuin edellytyksin virkamies on tehtäviensä aloittamispäivästä lähtien vakuutettu ammattitautien ja tapaturmien varalta. – –

2. Vakuutuksen sisältämät etuudet ovat seuraavat:

– –

b) Pysyvän täyden työkyvyttömyyden yhteydessä:

asianomaiselle maksetaan määrä, joka on kahdeksan kertaa hänen vuosittaisen peruspalkkansa suuruinen, tapaturmaa edeltävien kahdentoista kuukauden peruspalkan perusteella laskettuna.

c) Pysyvän osittaisen työkyvyttömyyden yhteydessä:

asianomaiselle maksetaan osa edellä b alakohdassa säädetystä korvauksesta edellä 1 kohdassa tarkoitetuissa määräyksissä vahvistetun asteikon perusteella laskettuna.

– –

Edellä luetellut suoritukset voidaan maksaa jäljempänä 3 luvussa säädettyjen suoritusten lisäksi.”

*Henkilöstösääntöjen 73 artiklan nojalla annetut vakuutusmääräykset*

Soveltamisala ja siirtymäsäännökset

3 Tapaturma- ja ammattitautivakuutuksesta annetut Euroopan unionin toimielinten yhteiset määräykset (jäljempänä vakuutusmääräykset tai uudet vakuutusmääräykset), joista säädetään henkilöstösääntöjen 73 artiklan 1 kohdassa, tulivat voimaan 1.1.2006, ja niillä korvattiin aikaisemmat vakuutusmääräykset (jäljempänä vanhat vakuutusmääräykset), joita oli edellisen kerran muutettu 18.7.1997.

4 Vakuutusmääräysten 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Näillä määräyksillä vahvistetaan henkilöstösääntöjen 73 artiklan täytäntöönpanoa varten edellytykset, joiden täyttyessä vakuutettu on vakuutettu tapaturmien ja ammattitautien varalta kaikkialla maailmassa.

Näissä määräyksissä tarkoitetaan vakuutetulla

— virkamiestä

— väliaikaista toimihenkilöä

— sopimussuhteista toimihenkilöä.”

5 Vakuutusmääräysten 30 artiklassa säädetään seuraavista siirtymäsäännöksistä:

”Kumotaan [vanhat vakuutusmääräykset].

Niitä sovelletaan edelleen kuitenkin kaikkiin päätösluonnoksiin, jotka on hyväksytty 20 artiklan 1 kohdan nojalla ennen 1 päivää tammikuuta 2006 – –.”

6 Vakuutusmääräysten 31 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Nämä [uudet vakuutus]määräykset tulevat voimaan sitä kuukautta seuraavan kuukauden ensimmäisenä päivänä, jonka aikana [unionin] tuomioistuimen presidentti on vahvistanut henkilöstösääntöjen 73 artiklan 1 kohdassa säädetyn toimielinten yhteisen sopimuksen.

Niitä sovelletaan kyseisestä päivästä.”

Pysyvän työkyvyttömyyden käsite

7 Vakuutusmääräysten 11 artiklassa, jonka otsikko on ”Pysyvä työkyvyttömyys”, säädetään seuraavaa:

”1. Täydellinen tai osittainen pysyvä työkyvyttömyys määritellään fyysisten tai psyykkisten vammojen perusteella näiden määräysten liitteessä A olevan Euroopan työkyvyttömyyskertoimia koskevan taulukon avulla.

Tällöin sovelletaan liitteessä B olevia taulukon käyttöä koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä.

– –

2. Jos tapaturma tai ammattitauti johtaa vakuutetun täydelliseen pysyvään työkyvyttömyyteen, työkyvyttömyysaste on 100 prosenttia ja hänelle maksetaan henkilöstösääntöjen 73 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu määrä.

3. Jos tapaturma tai ammattitauti johtaa vakuutetun osittaiseen pysyvään työkyvyttömyyteen, hänelle maksetaan henkilöstösääntöjen 73 artiklan 2 kohdan c alakohdassa tarkoitettu ja – – työkyvyttömyystaulukon kertoimien mukaan määritettävä määrä.

4. Jo vammautuneiden raajojen tai elinten vammat korvataan tapaturmaa edeltäneen ja sen jälkeisen tilan eron perusteella.

5. – –

6. Samaan tapaturmaan liittyvistä useista vammoista johtuvasta työkyvyttömyydestä maksettava kokonaiskorvaus on yhteenlaskettu summa, joka ei voi olla enempää kuin pysyvästä täydellisestä työkyvyttömyydestä maksettava kertakorvaus eikä enempää kuin vammautuneen raajan tai elimen täydellisestä menetyksestä tai täydellisestä toimintakyvyn menetyksestä maksettava osittainen summa.”

8 Vanhojen vakuutusmääräysten 12 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”1. Jos tapaturma tai ammattitauti johtaa virkamiehen täydelliseen pysyvään työkyvyttömyyteen, hänelle maksetaan henkilöstösääntöjen 73 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu määrä.

2. Jos tapaturma tai ammattitauti johtaa virkamiehen osittaiseen pysyvään työkyvyttömyyteen, hänelle maksetaan liitteenä olevan työkyvyttömyystaulukon kertoimien mukaan määritettävä määrä.”

Täydentävä korvaus

9 Vakuutusmääräysten 13 artiklassa säädetään, että toimielinten nimeämien lääkäreiden tai 22 artiklassa tarkoitetun lääketieteellisen lautakunnan lausunnon perusteella vakuutetulle voidaan myöntää osittaiseen pysyvään työkyvyttömyyteen liittyvä täydentävä korvaus sellaisista kosmeettisista ja seksuaalisista (lisääntymishäiriöitä lukuun ottamatta) haitoista sekä poikkeuksellisista kivuista ja säryistä, joita ei ole objektiivisesti todettu mutta jotka lääketieteellisesti ovat mahdollisia ja jotka vahingoittavat vakuutetun erityisiä vapaa-ajan toimintoja. Korvauksen määrä määritetään vakuutusmääräysten liitteessä C olevan erityishaittoja koskevan arviointitaulukon perusteella.

Menettelysäännökset

10 Vakuutusmääräysten 18 artiklan mukaan päätökset, jotka koskevat tapahtuman tunnustamista tapaturmaksi tai sairauden tunnustamista ammattitaudiksi sekä pysyvän työkyvyttömyysasteen vahvistamista, tekee nimittävä viranomainen 20 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen yhden tai useamman toimielinten nimeämän lääkärin päätelmien perusteella ja – jos vakuutettu niin vaatii – kuultuaan vakuutusmääräysten 22 artiklassa tarkoitettua lääketieteellistä lautakuntaa.

11 Vakuutusmääräysten 19 artiklan 3 kohdassa, jonka otsikko on ”Terveydentilan vakaantuminen”, säädetään seuraavaa:

”Päätös työkyvyttömyysasteen vahvistamisesta tehdään vakuutetun terveydentilan vakaannuttua. Tapaturman tai ammattitaudin jälkiseurauksia pidetään vakaantuneina, kun ne pysyvät muuttumattomina tai lieventyvät vain hyvin hitaasti ja hyvin vähän. Tätä varten vakuutetun on toimitettava lääkärinlausunto, jossa todetaan terveydentilan vakaantuminen ja täsmennetään vammojen laatu. Toimielimen tai 22 artiklassa tarkoitetun lääketieteellisen lautakunnan nimeämä lääkäri tai lääkärit voivat kuitenkin tehdä päätöksen terveydentilan vakaantumisesta myös ilman lääkärinlausuntoa.

_ _”

12 Vakuutusmääräysten 20 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Ennen kuin nimittävä viranomainen tekee 18 artiklan mukaisen päätöksen, se toimittaa vakuutetulle tai hänen oikeudenomistajalleen päätösluonnoksen ja sen liitteenä olevat toimielimen nimeämän lääkärin/lääkärien päätelmät. Vakuutettu tai hänen oikeudenomistajansa voi pyytää, että täydellinen lääketieteellinen selvitys toimitetaan hänen valitsemalleen lääkärille [tai valtuutetulle tai hänen oikeudenomistajalleen itselleen].

2. Vakuutettu tai hänen oikeudenomistajansa voi 60 päivän kuluessa pyytää, että 22 artiklassa tarkoitettu lääketieteellinen lautakunta antaa asiasta lausuntonsa. Lääketieteelliselle lautakunnalle osoitetussa käsittelypyynnössä on esitettävä vakuutettua tai hänen oikeudenomistajaansa edustavan lääkärin nimi sekä kyseisen lääkärin lausunto, jossa täsmennetään toimielimen nimeämän lääkärin tai lääkäreiden päätelmissä olleet kiistanalaiset lääketieteelliset kysymykset, jotka liittyvät näiden määräysten soveltamiseen.

3. Ellei pyyntöä lääketieteellisen lautakunnan kuulemisesta ole tehty ennen tämän määräajan päättymistä, nimittävä viranomainen tekee päätöksen siinä muodossa kuin se on esitetty luonnoksessa.”

13 Vanhojen vakuutusmääräysten 20 artiklan ensimmäisessä alakohdassa säädettiin seuraavaa:

”Päätös työkyvyttömyysasteen vahvistamisesta tehdään virkamiehen terveydentilan vakaannuttua. Tätä varten virkamiehen on toimitettava lääkärinlausunto, jossa todetaan terveydentilan palautuminen ennalleen tai vakaantuminen ja täsmennetään vammojen laatu.”

14 Vakuutusmääräysten 22 artiklassa, jonka otsikko on ”Lääketieteellinen lautakunta”, säädetään seuraavaa:

”1. Lääketieteellinen lautakunta koostuu kolmesta lääkäristä, joista

— ensimmäisen nimeää vakuutettu tai hänen oikeudenomistajansa

— toisen nimeää nimittävä viranomainen

— kolmannen nimeävät kaksi edellä nimettyä lääkäriä yhteisellä sopimuksella.

Elleivät kaksi ensin nimettyä lääkäriä pääse sopimukseen kolmannen lääkärin nimeämisestä kahden kuukauden kuluessa toisen lääkärin nimeämisestä, kolmannen lääkärin nimeää Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen presidentti viran puolesta jonkun osapuolen aloitteesta.

Nimeämistavasta riippumatta kolmannella lääkärillä on oltava vaadittava asiantuntemus ruumiinvammojen arvioinnin ja hoitamisen alalla.

2. Toimielin antaa toimeksiannon lääketieteelliselle lautakunnalle. Toimeksianto kattaa vakuutettua tai hänen oikeudenomistajaansa edustavan lääkärin 20 artiklan 2 kohdan mukaisesti toimittamassa lausunnossa ja muissa asiaankuuluvissa lääketieteellisissä lausunnoissa esiin tuodut lääketieteelliset kysymykset.

Lääketieteelliseen lautakuntaan kuuluvien lääkäreiden palkkiot ja kulut vahvistetaan toimielinten hyväksymän taulukon perusteella – –, lääketieteellisen lautakunnan käsittelemien asiakirjojen vaativuuden perusteella.

Ennen lääketieteellisen lautakunnan toimeksiannon vahvistamista toimielin ilmoittaa vakuutetulle tai hänen oikeudenomistajalleen palkkiot ja kulut, jotka todennäköisesti tulevat hänen maksettavikseen 4 kohdan mukaisesti. Vakuutettu tai hänen oikeudenomistajansa ei missään tapauksessa voi jäävätä kolmatta lääkäriä tämän pyytämien palkkioiden ja kulujen vuoksi. Vakuutettu voi kuitenkin milloin tahansa keskeyttää lääketieteellisen komitean käsittelymenettelyn. Tällöin vakuutetun tai hänen oikeudenomistajansa valitseman lääkärin palkkiot ja kulut sekä puolet kolmannen lääkärin palkkioista ja kuluista tulevat vakuutetun ja hänen oikeudenomistajansa maksettaviksi jo tehdyn työn osalta.

Vakuutettu tai hänen oikeudenomistajansa on vastuussa lääkärinsä kanssa sopimistaan summista toimielimen hyväksymästä palkkiosta riippumatta.

3. Lääketieteellinen lautakunta tarkastelee yhdessä kaikkia käytössä olevia asiakirjoja, jotka voivat olla hyödyksi arvioinnin tekemisessä, ja kaikki päätökset tehdään enemmistön hyväksynnällä. Lääketieteellisen lautakunnan on vahvistettava menettelyitään ja toimintaansa koskevat yksityiskohtaiset säännöt. Kolmas lääkäri vastaa sihteeristön tehtävistä ja lausunnon laatimisesta. Lääketieteellinen lautakunta voi pyytää lisätutkimuksia, ja se voi kuulla asiantuntijoita asiakirjojen täydennykseksi tai hankkia lausuntoja, jotka se tarvitsee tehtävänsä moitteetonta hoitamista varten.

Lääketieteellinen lautakunta voi antaa lääketieteellisiä lausuntoja vain niistä seikoista, jotka on annettu sen tarkasteltaviksi tai jotka on tuotu sen tietoon.

Jos lääketieteellinen lautakunta, jonka tehtävänä on tarkastella ainoastaan asian lääketieteellisiä näkökohtia, katsoo, että asiaan liittyy oikeudellisia kiistakysymyksiä, sen on ilmoitettava, ettei sillä ole toimivaltaa käsitellä asiaa.

Työnsä päätteeksi lääketieteellinen lautakunta laatii päätelmistään kertomuksen, joka on osoitettu nimittävälle viranomaiselle.

Nimittävä viranomainen ilmoittaa tämän kertomuksen perusteella vakuutetulle tai hänen oikeudenomistajalleen päätöksestään, jossa on liitteenä lääketieteellisen lautakunnan päätelmät. Vakuutettu tai hänen oikeudenomistajansa voi pyytää, että lautakunnan täydellinen kertomus toimitetaan hänen valitsemalleen lääkärille tai että se toimitetaan hänelle.

4. Lääketieteellisen lautakunnan työskentelystä aiheutuvat kulut maksaa se toimielin, jonka palveluksessa vakuutettu on.

Jos kuitenkin lääketieteellisen lautakunnan lausunto on yhtenevä nimittävän viranomaisen päätösluonnoksen kanssa, vakuutetun tai hänen oikeudenomistajansa on maksettava valitsemansa lääkärin palkkio ja muut lisäkulut sekä puolet kolmannen lääkärin palkkiosta ja muista lisäkuluista; toimielin vastaa jäljelle jäävästä osuudesta.

_ _”

15 Vanhojen vakuutusmääräysten 23 artiklassa, joka koskee lääketieteellistä lautakuntaa, säädettiin seuraavaa:

”1. Lääketieteellinen lautakunta koostuu kolmesta lääkäristä, joista

— ensimmäisen nimeää nimittävä viranomainen

— toisen nimeää virkamies tai hänen oikeudenomistajansa

— kolmannen nimeävät kaksi edellä nimettyä lääkäriä yhteisellä sopimuksella.

Elleivät kaksi ensin nimettyä lääkäriä pääse sopimukseen kolmannen lääkärin nimeämisestä kahden kuukauden kuluessa toisen lääkärin nimeämisestä, kolmannen lääkärin nimeää Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen presidentti viran puolesta jonkun osapuolen aloitteesta.

Työnsä päätteeksi lääketieteellinen lautakunta laatii päätelmistään kertomuksen, joka on osoitettu nimittävälle viranomaiselle ja virkamiehelle tai hänen oikeudenomistajilleen.

2. Lääketieteellisen lautakunnan työskentelystä aiheutuvat kulut maksaa se toimielin, jonka palveluksessa virkamies on.

Jos virkamiehen nimeämän lääkärin asuinpaikka on virkamiehen kotipaikan ulkopuolella, virkamies vastaa tästä aiheutuvista lisäkuluista lukuun ottamatta rautateiden ensimmäisessä luokassa tai lentokoneen turistiluokassa tapahtuvaa matkustamista, joista aiheutuvista kuluista vastaa toimielin. Mainittua säännöstä ei sovelleta, jos kyseessä on virantoimituksessa tai virantoimituksen yhteydessä tai työmatkalla sattunut tapaturma tai ammattitauti.

Jos kuitenkin lääketieteellisen lautakunnan lausunto on yhtenevä nimittävän viranomaisen päätösluonnoksen kanssa, joka on 21 artiklan nojalla annettu tiedoksi virkamiehelle tai hänen oikeudenomistajalleen, virkamiehen tai hänen oikeudenomistajansa on maksettava valitsemansa

lääkärin palkkio ja muut lisäkulut sekä puolet kolmannen lääkärin palkkiosta ja muista lisäkuluista; toimielin vastaa jäljelle jäävästä osuudesta, paitsi milloin kyseessä on virantoimituksessa tai virantoimituksen yhteydessä tai työmatkalla sattunut tapaturma.

Poikkeustapauksissa nimittävä viranomainen voi nimeämänsä lääkärin lausunnon saatuaan tehdä päätöksen siitä, että toimielin vastaa kaikista edellisissä alakohdissa tarkoitetuista kuluista.”

**Tosiseikat**

16 Kantaja joutui vakavan tapaturman uhriksi 8.12.2003. Tämän tapaturman seurauksena kantaja siirrettiin 1.7.2005 alkaen henkilöstösääntöjen 78 artiklan mukaiselle työkyvyttömyyseläkkeelle.

17 Kantajan puoliso teki tapaturmasta ilmoituksen, jonka seurauksena komissio aloitti henkilöstösääntöjen 73 artiklan mukaisen menettelyn.

18 Toimielimen nimeämä lääkäri laati 10.4.2005 väliaikaisen kertomuksen ennakkokorvauksen vahvistamista varten. Lääkäri arvioi tässä kertomuksessa, että kantajan pysyvä työkyvyttömyysaste tulisi hänen terveydentilansa vakaantumisen ajankohtana olemaan vähintään 20 prosenttia.

19 Kantaja pyysi 30.5.2005 henkilökohtaisten etuuksien hallinto- ja maksutoimistoa (jäljempänä maksutoimisto) tutkimaan asiakirjat uudelleen, jotta pysyvän työkyvyttömyysasteen riidaton osa vahvistettaisiin ”todellisuutta paremmin vastaavalle tasolle”.

20 Maksutoimisto noudatti kantajan pyyntöä ja pyysi toimielimen nimeämää lääkäriä vahvistamaan pysyvän työkyvyttömyysasteen riidattoman osan tarkasti ottamalla tarvittaessa huomioon kantajan esittämät perusteet, joiden mukaan työkyvyttömyysasteen olisi oltava korkeampi.

21 Toimielimen nimeämä lääkäri katsoi toisessa, 1.7.2005 päivätyssä väliaikaisessa kertomuksessa, että pysyvän työkyvyttömyysasteen riidattomaksi osaksi voidaan vahvistaa 40 prosenttia.

22 Tämän kertomuksen perusteella maksutoimisto myönsi 8.8.2005 tekemällään päätöksellä kantajalle 381 812,22 euron suuruisen ennakkokorvauksen. Tämä korvaus maksettiin kantajalle marraskuussa 2005.

23 Tällä välin kantaja oli toimittanut maksutoimistolle valitsemansa lääkärin 28.6.2005 laatiman kertomuksen, jossa todettiin, että kantajan terveydentila oli vakaantunut. Komissio toteaa, että tämä kertomus toimitettiin maksutoimistolle 30.6.2005, mitä kantaja ei ole kiistänyt.

24 Toimielimen nimeämä lääkäri totesi vakuutusmääräysten 20 artiklan 1 kohdan nojalla laatimassaan 21.9.2006 päivätyssä kertomuksessa, että kantajan tapaturman jälkiseuraukset olivat vakaantuneet 28.6.2005; lääkäri totesi uusia vakuutusmääräyksiä soveltaen, että kantajan työkyvyttömyysaste oli 62 prosenttia ja muodostui seuraavasti: 37 prosenttia korva-, nenä- ja kurkkutauteihin liittyvistä jälkiseurauksista (12 % kuuroutumisesta, 3 % korvien soimisesta, 20 % tasapainovaikeuksista ja 2 % hajuaistin heikkenemisestä), 15 prosenttia reumatologisista jälkiseurauksista ja 10 prosenttia psykoaffektiivisista jälkiseurauksista. Lääkäri totesi lisäksi, että kantaja kärsi 3/7:n suuruisesta pysyvästä kosmeettisesta haitasta, joka oikeutti 1,5 prosentin lisäkorvaukseen.

25 Toimielimen nimeämän lääkärin 21.9.2006 päivätyn kertomuksen perusteella nimittävä viranomainen myönsi kantajalle 7.11.2006 päivätyn päätösluonnoksen perusteella 606 126,90 euron suuruisen korvauksen, joka vastasi 63,5 prosentin työkyvyttömyysastetta ja josta vähennettiin kantajalle jo myönnetty 381 812,22 euron suuruinen ennakkokorvaus. Vuoden 2006 lopussa kantajalle siis maksettiin 224 314,68 euron suuruinen summa, jolla täydennettiin jo maksettua ennakkokorvausta.

26 Kantaja ei hyväksynyt 7.11.2006 päivättyä päätösluonnosta, ja hän vaati 18.1.2007 päivätyllä kirjeellä lääketieteellisen lautakunnan kutsumista koolle.

27 Koska kantajan nimeämä lääkäri ja toimielimen nimeämä lääkäri eivät päässeet yksimielisyyteen lääketieteellisen lautakunnan kolmannesta lääkäristä, kantaja esitti 5.5.2007 päivätyllä kirjeellä yhteisöjen tuomioistuimen presidentille vaatimuksen kyseisen lääkärin nimeämisestä viran puolesta. Maksutoimisto totesi 25.7.2007, että kolmas lääkäri oli nimetty ja että hän oli suostunut tehtäväänsä, ja valtuutti hänet tähän tehtävään lääketieteellisen lautakunnan puolesta.

28 Lääketieteellinen lautakunta järjesti 3.1. ja 13.10.2008 kaksi istuntoa, joiden perusteella kolmas lääkäri laati 12.11.2008 päivätyn kertomuksen (jäljempänä lääketieteellisen lautakunnan kertomus).

29 Lääketieteellisen lautakunnan kertomuksessa vahvistetaan, että kantajan työkyvyttömyysaste on 62 prosenttia ja että 3/7:n suuruinen pysyvä kosmeettinen haitta oikeuttaa 1,5 prosentin lisäkorvaukseen. Lisäksi kertomuksessa todetaan kantajan kärsivän 2/7:n suuruisesta elämänilon vähenemiseen liittyvästä haitasta, joka oikeuttaa 1 prosentin lisäkorvaukseen.

30 Lääketieteellisen lautakunnan kertomuksessa vahvistetaan myös kantajan terveydentilan vakaantumisen ajankohta, joka oli 28.6.2005.

31 Toimielimen nimeämä lääkäri allekirjoitti lääketieteellisen lautakunnan kertomuksen.

32 Kantajan nimeämä lääkäri ilmoitti 2.12.2008, 21.1.2009 ja 28.3.2009 päivätyillä kirjeillään olevansa eri kannalla kuin lääketieteellisen lautakunnan kertomus, jonka hän 28.3.2009 lopulta allekirjoitti ja palautti kolmannelle lääkärille. Tämän kertomuksen päätelmien osalta kantajan nimeämä lääkäri väitti, että lääketieteellisen lautakunnan olisi pitänyt käyttää vanhaa työkyvyttömyyden arviointitaulukkoa, joka olisi johtanut suurempaan työkyvyttömyysasteeseen.

33 Maksutoimisto vastaanotti lääketieteellisen lautakunnan kertomuksen 9.6.2009. Tämän kertomuksen perusteella nimittävä viranomainen katsoi 27.7.2009 tekemässään päätöksessä, että kantajan työkyvyttömyysaste on 64,5 prosenttia, ja ilmoitti, että kantajalle maksettaisiin 9 543,31 euron suuruinen summa, joka vastaa 1 prosentin työkyvyttömyysastetta. Kyseinen rahamäärä maksettiin kantajalle 9.11.2009.

34 Kantaja esitti 23.10.2009 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisen valituksen 27.7.2009 tehdystä nimittävän viranomaisen päätöksestä. Valitusta täydennettiin 8.12.2009 päivätyillä yksityiskohtaisilla perusteluilla. Tämä valitus hylättiin 15.2.2010 tehdyllä nimittävän viranomaisen päätöksellä.

**Asianosaisten vaatimukset**

35 Kantaja vaatii virkamiestuomioistuinta

— kumoamaan nimittävän viranomaisen 27.7.2009 päivätyn päätöksen, jolla saatettiin päätökseen 8.12.2003 aiheutuneen tapaturman seurauksena aloitettu henkilöstösääntöjen 73 artiklan mukainen menettely ja todettiin kantajan työkyvyttömyyden asteeksi 64,5 prosenttia

— kumoamaan tarpeellisilta osin 15.2.2010 tehdyn päätöksen, jolla hylättiin kantajan valitus

— tämän seurauksena toteamaan, että kantajan työkyvyttömyyden aste on arvioitava tapaturman tapahtumispäivästä 1.1.2006 asti voimassa olleiden vakuutusmääräysten ja työkyvyttömyyden arviointiasteikon perusteella ja että sellaisen lääketieteellisen lautakunnan on tarkasteltava

uudelleen kantajan henkilöstösääntöjen 73 artiklan nojalla esittämä vaatimus, jonka kokoonpano on puolueeton, riippumaton ja neutraali ja joka kykenee nopeaan ja riippumattomaan työskentelyyn ilman ennakkokäsityksiä

— velvoittamaan komission maksamaan 12 prosentin viivästyskorkoa henkilöstösääntöjen 73 artiklan mukaisesti maksettavasta summasta ajanjaksolta, joka alkoi viimeistään 8.12.2004 ja joka päättyy, kun summa on maksettu kokonaisuudessaan

— velvoittamaan komission maksamaan korvausta, jonka kohtuulliseksi määräksi katsotaan 50 000 euroa, riidanalaisesta päätöksestä aiheutuneesta henkisestä kärsimyksestä

— vahvistamaan aineellisesta vahingosta maksettavan vahingonkorvauksen määräksi 15 000 euroa

— velvoittamaan komission korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

36 Komissio vaatii, että virkamiestuomioistuin

— katsoo, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat, tai ainakin, että kanne on perusteeton

— päättää oikeudenkäyntikuluista lain mukaisesti.

## Oikeudellinen arviointi

*Riita-asian kohde*

37 Sen lisäksi, että kantaja vaatii virkamiestuomioistuinta kumoamaan 27.7.2009 tehdyn päätöksen, jolla nimittävä viranomainen katsoi, että kantajan työkyvyttömyysaste on 64,5 prosenttia (jäljempänä 27.7.2009 tehty päätös), kantaja vaatii kumottavaksi myös 15.2.2010 tehdyn päätöksen, jolla hänen valituksensa hylättiin. Tästä on huomautettava, että valituksen hylkäämistä koskevien nimenomaisten kumoamisvaatimusten vaikutuksena on se, että virkamiestuomioistuimen käsiteltäväksi saatetaan toimi, josta valitus on tehty, jos tällaisilla vaatimuksilla ei sellaisenaan ole itsenäistä sisältöä (ks. vastaavasti asia 293/87, Vainker v. parlamentti, tuomio 17.1.1989, 8 kohta ja asia T-309/03, Camós Grau v. komissio, tuomio 6.4.2006, 43 kohta).

38 Koska kumoamisvaatimuksilla, jotka kohdistuvat päätökseen, jolla hylättiin 27.7.2009 tehdystä päätöksestä tehty valitus, ei käsiteltävänä olevassa asiassa ole itsenäistä sisältöä, kanteen on muodollisesti katsottava kohdistuvan 27.7.2009 tehtyyn päätökseen.

*Kumoamisvaatimukset*

39 Kantaja vetoaa kumoamisvaatimustensa tueksi kahdeksaan kanneperusteeseen, joista

— ensimmäinen koskee sitä, että kantajaan sovellettu työkyvyttömyysasteen arviointia koskeva taulukko on lainvastainen

— toinen koskee sitä, että Euroopan yhteisöjen ja vakuutusyhtiön välistä sopimusta on rikottu, ja sitä, että henkilöstösääntöjen 73 artiklaa on rikottu, koska komissio väitetysti asetti ”vakuutuksenantajien” edut etusijalle

— kolmas koskee sitä, että kohtuullista määräaikaa ei ole noudatettu, hyvän hallinnon periaatetta on loukattu ja huolenpitovelvollisuutta on laiminlyöty

— neljäs koskee sitä, että oikeusvarmuuden ja taannehtivuuskiellon periaatteita on loukattu ja saavutettuja oikeuksia on loukattu

— viides koskee sitä, että uusiin vakuutusmääräyksiin ei voida vedota

— kuudes koskee sitä, että lääketieteellisen lautakunnan kolmannen lääkärin nimittäminen tapahtui lainvastaisesti ja että vilpittömän mielen periaatetta on loukattu

— seitsemäs koskee sitä, että lääketieteellisen lautakunnan työssä noudatettavia kollegiaalisuuden, riippumattomuuden ja puolueettomuuden periaatteita on loukattu

— kahdeksas koskee sitä, että lääketieteellinen lautakunta rikkoi toimivaltuuksiaan, että lääketieteellisen lautakunnan kertomuksessa on ilmeinen virhe ja että tämän kertomuksen perustelut ovat lainvastaiset.

40 Ensiksi on syytä tarkastella neljättä kanneperustetta, joka koskee sitä, että oikeusvarmuuden ja taannehtivuuskiellon periaatteita on loukattu, ja sitä, että saavutettuja oikeuksia on loukattu.

Kanneperuste, joka koskee saavutettujen oikeuksien loukkaamista sekä oikeusvarmuuden ja taannehtivuuskiellon periaatteiden loukkaamista

– Kanneperusteen tutkittavaksi ottaminen

41 Komissio katsoo, että kyseistä kanneperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi. Komission mukaan kantaja on jo vedonnut siihen sellaisen valituksen yhteydessä, jonka kantaja on aikaisemmin esittänyt saman henkilöstösääntöjen 73 artiklan nojalla aloitetun menettelyn yhteydessä. Komission mukaan tämä valitus hylättiin 31.7.2006 tehdyllä päätöksellä, jota ei ole riitautettu ja josta on siten tullut lopullinen.

42 Ei kuitenkaan ole epäilystäkään siitä, eikä komissiokaan kiistä sitä, että 27.7.2009 tehty päätös on kantajalle vastainen ja että valituksen hylkäävä päätös, johon komissio vetoaa, on tehty ensin mainittua päätöstä aikaisemmin.

43 Kantajalla on kuitenkin oikeus esittää kaikki kanneperusteet, väitteet ja tosiseikat, jotka ovat omiaan asettamaan kyseenalaiseksi kantajalle vastaisen päätöksen laillisuuden, vaikka kantaja olisikin aiemmin vedonnut samaan kanneperusteeseen, väitteeseen tai tosiseikkaan sellaisen aikaisemman valituksen tueksi, joka koskee eri päätöstä (ks. vastaavasti asia F-12/09, A v. komissio, tuomio 14.9.2011, 136 kohta, josta on vireillä valitus unionin yleisessä tuomioistuimessa, asia T-595/11 P).

– Kanneperusteen tutkiminen

44 Uusien vakuutusmääräysten 30 ja 31 artiklan mukaan aikaisemmat vakuutusmääräykset kumotaan ja uudet määräykset tulevat voimaan sitä kuukautta seuraavan kuukauden ensimmäisenä päivänä, jonka aikana yhteisöjen tuomioistuimen presidentti on vahvistanut henkilöstö-sääntöjen 73 artiklan 1 kohdassa säädetyn toimielinten yhteisen sopimuksen, ja niitä sovelletaan kyseisestä päivästä lukien. Koska yhteisöjen tuomioistuimen presidentti vahvisti henkilöstösääntöjen 73 artiklan 1 kohdassa säädetyn toimielinten yhteisen sopimuksen 13.12.2005, uudet vakuutusmääräykset tulivat voimaan 1.1.2006. Uusien vakuutusmääräysten 30 artiklan toisessa alakohdassa täsmennetään kuitenkin, että vanhoja vakuutusmääräyksiä, joihin on katsottava kuuluvan niiden liitteenä oleva työkyvyttömyysasteen arviointia koskeva taulukko, ”sovelletaan kaikkiin ennen 1.1.2006 hyväksyttyihin [nimittävän viranomaisen] päätösluonnoksiin”, toisin sanoen kaikkiin ennen

mainittua päivämäärää hyväksyttyihin päätös-luonnoksiin, jotka koskevat tietyn tapahtuman tunnustamista tapaturmaksi tai sairauden tunnustamista ammattitaudiksi, sekä työkyvyttömyysasteen ja vastaavan korvaussumman vahvistamista.

45 Kantaja väittää, että uusien vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyysasteen arviointia koskevan taulukon soveltaminen häneen loukkaa oikeuksia, jotka hän saavutti aikaisempien vakuutusmääräysten voimassaolon aikana. Kantaja väittää, että tapaturma, ilmoitus tapaturmasta ja jopa terveydentilan vakaantuminen synnyttävät vakuutetulle saavutettuja oikeuksia asianomaisina ajankohtina. Vaikka nimittävä viranomainen ei vielä ollut hyväksynyt päätösluonnosta 8.12.2003 sattuneen tapaturman johdosta aloitetussa menettelyssä, vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä ollutta työkyvyttömyyden arviointia koskevaa taulukkoa olisi näin ollen pitänyt soveltaa kantajaan.

46 Kantaja vetoaa siten vakuutusmääräysten 30 artiklan lainvastaisuuteen siltä osin kuin siinä säädetään vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyyden arviointia koskevan taulukon soveltamisesta menettelyihin, jotka aloitettiin ennen 1.1.2006, jolloin uudet vakuutusmääräykset tulivat voimaan, vain siinä tapauksessa, että menettely oli mainittuna ajankohtana edennyt jo nimittävän viranomaisen hyväksymän päätösluonnoksen asteelle, kun taas nyt esillä olevassa asiassa, jossa tapaturma, ilmoitus tapaturmasta tai terveydentilan vakaantuminen tapahtuivat ennen 1.1.2006, vanhoja vakuutusmääräyksiä oli sovellettava henkilöstösääntöjen 73 artiklan nojalla aloitetun menettelyn päättymiseen saakka.

47 Tältä osin on syytä huomauttaa alustavasti, että yleisesti tunnustetun periaatteen mukaan uutta määräystä sovelletaan, jos toisin ei ole säädetty, välittömästi myöhemmin syntyviin tilanteisiin, sekä vanhan lain voimassa ollessa syntyneiden sellaisten tilanteiden tulevaisuudessa ilmeneviin vaikutuksiin, jotka eivät kuitenkaan ole kokonaisuudessaan muodostuneet (ks. vastaavasti asia 96/77, Bauche ja Delquignies, tuomio 15.2.1978, 48 kohta; asia 84/78, Tomadini, tuomio 16.5.1979, 21 kohta; asia 40/79, P v. komissio, tuomio 5.2.1981, 12 kohta; asia 270/84, Licata v. TSK, tuomio 10.7.1986, 31 kohta; asia C-162/00, Pokrzeptowicz-Meyer, tuomio 29.1.2002, 50 kohta; asia C-336/05, Echouikh, määräys 13.6.2006, 54 kohta; asia C-443/07 P, Centeno Mediavilla ym. v. komissio, tuomio 22.12.2008, 61–63 kohta; asia F-77/05, Balabanis ja Le Dour v. komissio, tuomio 30.11.2006, 39 kohta ja asia F-22/07, Lafili v. komissio, tuomio 4.9.2008, 84 kohta).

48 Käsiteltävänä olevassa asiassa on siten syytä tarkistaa, oliko kantaja sinä ajankohtana, kun uudet vakuutusmääräykset tulivat sovellettaviksi, eli 1.1.2006, väittämänsä mukaisesti tilanteessa, joka oli kokonaisuudessaan syntynyt vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyyden arviointia koskevan taulukon voimassaoloaikana. Ainoastaan tässä tapauksessa voidaan katsoa, että uusissa vakuutusmääräyksissä olevaa taulukkoa – jota ei voida pitää menettelymääräyksenä (ks. toisin yhdistetyt asiat C-121/91 ja C-122/91, CT Control (Rotterdam) ja JCT Benelux v. komissio, tuomio 6.7.1993, 22 ja 23 kohta) – on sovellettu kantajaan taannehtivasti. Tässä tapauksessa olisi syytä tarkastella kantajan esittämää lainvastaisuusväitettä ja erityisesti uusissa vakuutusmääräyksissä olevan taulukon taannehtivan soveltamisen laillisuutta oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden kannalta.

49 Ennen tämän kysymyksen tarkastelua on korostettava, että vanhojen vakuutusmääräysten 12 artiklan 2 kohdan mukaan, kuten myös uusien vakuutusmääräysten 11 artiklan 3 kohdan mukaan henkilöstösääntöjen 73 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukainen rahamäärä määritellään pysyvän osittaisen työkyvyttömyyden osalta kumpienkin vakuutus-määräysten liitteenä olevan työkyvyttömyyden arviointia koskevan taulukon arvojen perusteella.

50 Jotta vakuutetun tilanne olisi kokonaisuudessaan syntynyt vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyyden arviointia koskevan taulukon voimassaoloaikana, on näin ollen näytettävä toteen, että viimeistään uusien vakuutusmääräysten voimaantuloa edeltäneenä päivänä, eli 31.12.2005,

kantajan tilanne oli sellainen, että sen perusteella saattoi syntyä oikeus siihen, että hänen työkyvyttömyysasteensa voitiin vahvistaa vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyyden arviointia koskevan taulukon arvojen mukaisesti.

51 Tältä osin on syytä huomauttaa, että pelkkä tapaturman sattuminen tai ammattitautiin sairastuminen ei riitä muodostamaan vakuutetulle oikeutta hänen työkyvyttömyysasteensa vahvistamiseen.

52 On totta, että henkilöstösääntöjen 73 artiklassa säädetään, että virkamies on ”tehtäviensä aloittamispäivästä lähtien vakuutettu” ammattitautien ja tapaturmien varalta. Tämän säännöksen mukaan virkamiehelle ”taataan” näitä riskejä vastaavat suoritukset.

53 Vaikka unionin lainsäätäjä on luonut vakuutusjärjestelmän tapaturmien ja ammattitautien varalta, toimielimet ovat henkilöstösääntöjen 73 artiklan 1 kohdan nojalla asettaneet tiettyjä edellytyksiä kyseessä olevia vakuutusetuuksia koskevan oikeuden syntymiselle ja täten niiden maksamiselle.

54 Vanhojen vakuutusmääräysten 20 artiklan ensimmäisen alakohdan mukaan, samoin kuin uusien vakuutusmääräysten 19 artiklan 3 kohdan mukaan työkyvyttömyysasteen vahvistamista koskeva päätös voidaan siten tehdä vasta vakuutetun terveydentilan vakaannuttua, ja vakaantumisella tarkoitetaan sairaudesta kärsivän tai tapaturman uhriksi joutuneen henkilön tilaa, jossa ruumiinvammat ovat vakaantuneet sitten, ettei niiden täydellinen tai osittainen parantuminen vaikuta enää mahdolliselta, ja kun ruumiinvammojen hoitamisen tarkoitus on lähtökohtaisesti enää vain välttää niiden paheneminen (asia T-148/95, W v. komissio, tuomio 21.5.1996, 36 kohta).

55 Tämä merkitsee, kuten yhteisöjen tuomioistuin katsoi asiassa C-186/80, Suss vastaan komissio, 14.7.1981 annetussa tuomiossa (15 kohta; ks. myös asia F-119/07, Strack v. komissio, tuomio 17.2.2011, 88 kohta), että oikeus saada henkilöstösääntöjen 73 artiklan 2 kohdan c alakohdassa tarkoitettua korvausta pysyvästä osittaisesta työkyvyttömyydestä, kuten nyt esillä olevassa asiassa, syntyy vasta terveydentilan vakaannuttua kokonaisuudessaan. Vakuutetulla on näin ollen oikeus saada työkyvyttömyysasteensa vahvistetuksi vasta tästä päivästä alkaen.

56 Koska vakuutetun tilanne hänen työkyvyttömyysasteensa vahvistamista koskevan oikeuden kannalta syntyy kokonaisuudessaan hänen terveydentilansa vakaantumisen ajankohtana, vakuutettuun on lähtökohtaisesti sovellettava tämän vakaantumisen ajankohtana voimassa ollutta työkyvyttömyysasteen arviointia koskevaa taulukkoa.

57 Vielä on korostettava, että toisin kuin komissio väittää, tapaturmien tai ammattitautien varalta vakuutetun henkilön tilanne eroaa selvästi kilpailun läpäisseen hakijan tilanteesta palkkaluokan määrittämistä koskevan oikeuden suhteen, mistä oli kyse edellä mainitussa asiassa Centeno Mediavilla ym. vastaan komissio (tuomion 63–68 kohta). Kilpailun läpäisseen hakijan palkkaluokan määrittäminen edellyttää nimittäin, että asianomainen nimitetään virkaan. Hallinnolla on kuitenkin laaja harkintavalta kilpailun läpäisseiden hakijoiden nimittämisen osalta, ja tämä laaja harkintavalta on välitön seuraus siitä, ettei kilpailun läpäisseillä hakijoilla säännösten mukaan ole tässä ominaisuudessaan oikeutta tulla nimitetyiksi. Vakuutetulle tapaturman tai ammattitaudin johdosta maksettava korvaus ei sitä vastoin ole hallinnon laajan harkintavaltansa perusteella suorittaman valinnan tulos, vaan seuraus terveydentilan vakaantumisen jälkeen todetusta pysyvästä työkyvyttömyydestä.

58 On tosin totta, kuten komissio huomauttaa, että vakuutettu on terveydentilansa vakaantumisen ajankohtana oikeutettu vasta ”tietynarvoiseen korvaukseen” mutta ei ”rahamääräiseen korvaukseen”, koska korvaussumma vahvistetaan vasta nimittävän viranomaisen päätöksen tekemisen ajankohtana, jolloin vahvistetaan lääketieteellisten arvioiden perusteella työkyvyttömyysaste ja sitä vastaava korvaussumma.

59 Jos kuitenkin vakuutetun saatavan suuruus määritellään vasta nimittävän viranomaisen toimielimen lääkärin tai lääketieteellisen lautakunnan lausunnon perusteella tekemän sen päätöksen ajankohtana, jolla korvaussumma vahvistetaan, edellyttää tällainen päätös, jolla lähtökohtaisesti päätetään henkilöstösääntöjen 73 artiklan nojalla aloitettu menettely, että vakuutetun työkyvyttömyysaste on ennalta vahvistettu. Nyt esillä olevassa asiassa on kuitenkin ratkaistavana kysymys siitä, minkä työkyvyttömyysasteen arviointia koskevan taulukon perusteella toimielimen lääkärin tai tarvittaessa lääketieteellisen lautakunnan on arvioitava sellaisen vakuutetun työkyvyttömyysaste, jonka fyysinen tai psyykkinen terveydentila vakaantui ennen uusien vakuutusmääräysten voimaantuloa.

60 Lopuksi on niin, että jos päivää, jona nimittävä viranomainen on hyväksynyt vakuutetun työkyvyttömyysasteen ja sitä vastaavan rahamäärän vahvistamista koskevan päätösluonnoksen, olisi pidettävä ratkaisevana päivänä määriteltäessä, mitä työkyvyttömyysasteen arviointia koskevaa taulukkoa on sovellettava, kuten uusien vakuutusmääräysten 30 artiklasta ilmenee, tämä saattaisi johtaa siihen, että henkilöihin, joiden terveydentila on vakaantunut samana ajankohtana, sovellettaisiin kuitenkin eri määräyksiä sen mukaan, kuinka nopeasti hallinto on käsitellyt kunkin henkilön asian, mihin liittyy myös mielivaltaisten päätösten vaara (ks. täydentäviä eläkkeitä koskevien suuruuden määrittelemistä koskevissa asioissa sovellettavan lainsäädännön valinnan osalta asia T-439/09, Purvis v. parlamentti, tuomio 18.10.2011, 39 ja 40 kohta).

61 Nyt esillä olevassa asiassa asiakirja-aineistosta ja erityisesti 21.9.2006 päivätystä toimielimen nimittämän lääkärin kertomuksesta ilmenee, että kantajan terveydentilan vakaantumisen ajankohdaksi vahvistettiin 28.6.2005. Kantajalla oli siis tästä päivästä alkaen oikeus siihen, että hänen työkyvyttömyysasteensa lasketaan kyseisenä ajankohtana sovelletun tapaturmia ja ammattitauteja koskevien vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyysasteen arviointia koskevan taulukon perusteella, toisin sanoen vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyysasteen arviointia koskevan taulukon mukaisesti.

62 Edellä esitetty huomioon ottaen on siten, että kun vakuutusmääräysten 30 artiklassa säädetään, että niiden liitteenä olevaa taulukkoa sovelletaan nimittävän viranomaisen työkyvyttömyysasteen vahvistamista koskevan päätösluonnoksen puuttuessa tapaturman uhreiksi joutuneisiin tai ammattitautiin sairastuneisiin vakuutettuihin, joiden terveydentila oli vakaantunut ennen sen voimaantuloa eli 1.1.2006, tässä artiklassa tarkoitetaan näiden vakuutettujen osalta tilanteita, jotka ovat kokonaisuudessaan syntyneet vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyysasteen arviointia koskevan taulukon voimassaoloaikana. Vakuutusmääräysten 30 artiklassa annetaan täten niiden liitteenä olevalle taulukolle tältä osin taannehtiva vaikutus.

63 Pääsääntöisesti oikeusvarmuuden periaate estää vahvistamasta unionin säädöksen ajallisen soveltamisalan alkamispäiväksi säädöksen voimaantuloa edeltävää päivämäärää (ks. vastaavasti asia C-110/97, Alankomaat v. neuvosto, tuomio 22.11.2001, 151 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

64 Asia voi kuitenkin poikkeuksellisesti olla toisin, kun tavoiteltava päämäärä edellyttää sitä ja kun niiden, joita asia koskee, perusteltua luottamusta kunnioitetaan asianmukaisella tavalla (asia 98/78, Racke, tuomio 25.1.1979, 20 kohta; asia C-331/88, Fedesa ym., tuomio 13.11.1990, 45 kohta ja em. asia Alankomaat v. neuvosto, tuomion 151 kohta).

65 Edellisessä kohdassa mainitut edellytykset eivät täyty nyt esillä olevassa asiassa. Komissio ei ensinnäkään ole osoittanut sellaisen tavoitteen olemassaoloa, joka edellyttäisi uusien vakuutusmääräysten taannehtivaa soveltamista. Tältä osin väite, joka koskee puutteita vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyysasteen arviointia koskevassa taulukossa, joka 19.12.2005 päivättyjen Hallinnollisten tiedotteiden nro 91-2005, joissa komission henkilökunnalle tiedotetaan uusien vakuutusmääräysten voimaantulosta, mukaan on ”vanhentunut, vaikeakäyttöinen ja vailla eurooppalaista ulottuvuutta” (vanha taulukko oli Belgian virallinen työkyvyttömyyden arviointia koskeva taulukko ”Barème [o]fficiel [b]elge des [i]nvalidités” (BOBI)), ei tarjoa vakuuttavaa selitystä sille, minkä vuoksi kyseistä taulukkoa oli sen nykyaikaistamisen vuoksi sovellettava taannehtivasti.

66 Seuraavaksi on todettava, että uusien vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyyden arviointia koskevan taulukon soveltaminen vakuutettuihin, jotka joutuivat ennen näiden uusien vakuutusmääräysten voimaantuloa eli 1.1.2006 tapaturman uhreiksi tai sairastuivat ammattitautiin ja joiden terveydentila vakaantui ennen kyseistä ajankohtaa, loukkasi väistämättä näiden vakuutettujen perusteltua luottamusta.

67 Vaikka oletettaisiin, kuten komissio on käsittelyn aikana huomauttanut, että uusien vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyysasteen arviointia koskevan taulukon soveltaminen voi kyseessä olevien vammojen luonteen mukaan johtaa tapaturma- ja ammattitautivakuutuksen tarjoamaan suojaan, joka on joko laajempi tai suppeampi verrattuna vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyyden arviointia koskevaan taulukkoon, toimielinten yhteisellä sopimuksella hyväksyttyjen tapaturma- ja ammattitautivakuutuksesta annettujen määräysten yhtenäisyys ja yhdenmukainen soveltaminen vaativat lähtökohtaisesti, että nämä määräykset tulevat voimaan kaikissa toimielimissä ja niiden koko henkilökunnan osalta samana ajankohtana, ellei toisin ole säädetty vanhojen vakuutusmääräysten voimassaolon aikana saavutettujen oikeuksien suojaamiseksi (ks. analogisesti em. asia Racke, tuomion 16 kohta). Toimielimiä ei tosin voida kieltää ulottamasta uusien vakuutusmääräysten mukaista etuutta vanhojen vakuutusmääräysten voimassaolon aikana syntyneisiin ja lopullisesti muodostuneisiin tilanteisiin, jos kyseinen etuus on vakuutetuille edullisempi, mutta uusiin vakuutusmääräyksiin ei sisälly tämänsuuntaista siirtymäsäännöstä.

68 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että uusien vakuutusmääräysten on katsottava olevan lainvastaiset siltä osin, kuin niissä säädetään, että niiden liitteenä olevaa taulukkoa sovelletaan tapaturman uhreiksi joutuneisiin tai ammattitautiin sairastuneisiin henkilöihin, joiden terveydentila vakaantui ennen niiden voimaantuloa.

69 Näin ollen lääketieteellinen lautakunta antaessaan 9.6.2009 päivätyn kertomuksensa ja nimittävä viranomainen tehdessään 27.7.2009 päivätyn päätöksensä sovelsivat virheellisesti uusien vakuutusmääräysten liitteenä olevaa työkyvyttömyysasteen arviointia koskevaa taulukkoa. Näin ollen 27.7.2009 tehty päätös on tästä syystä kumottava, ilman että tässä yhteydessä on tarpeen lausua muista kantajan esittämistä perusteista.

*Vahingonkorvausvaatimukset*

70 Kantaja vetoaa kolmeen erilliseen hänelle aiheutuneeseen vahinkoon: vahinkoon, joka hänen mukaansa oikeuttaa viivästyskoron maksamiseen, aineelliseen vahinkoon ja henkiseen kärsimykseen.

Viivästyskoron maksaminen

71 Kantaja vaatii virkamiestuomioistuinta velvoittamaan komission maksamaan viivästyskorkoa henkilöstösääntöjen 73 artiklan nojalla maksettavalle rahamäärälle.

72 Kantaja ei täsmennä tähän vahingonkorvausvaatimukseen liittyvässä kirjelmiensä osassa, mihin virheeseen hänen vaatimuksensa perustuu. Kantaja toteaa kuitenkin yleisemmin, että komissiolla on vahingonkorvausvastuu niiden lainvastaisuuksien perusteella, joihin kantaja on vedonnut kumoamisvaatimustensa tueksi.

73 Niiden perusteiden ja väitteiden perusteella, joihin kantaja on tältä osin vedonnut, on selvää, että kantaja aikoo perustaa viivästyskoron maksamista koskevan vaatimuksensa väitteeseen siitä, ettei hallinto tehnyt päätöstään kohtuullisessa ajassa.

74 Näin ollen on syytä tutkia, kuluiko 27.7.2009 tehdyn päätöksen hyväksymiseen kohtuuttoman pitkä aika.

75 Aluksi on muistutettava, että vanhojen vakuutusmääräysten 20 artiklassa säädetään, että vakuutetun on esitettävä lääketieteellinen lausunto, jossa hänen terveydentilansa vakaantuminen todetaan, jotta nimittävä viranomainen voi tehdä työkyvyttömyysasteen vahvistamista koskevan päätöksen.

76 Nyt esillä olevassa asiassa maksutoimisto sai tiedon 28.6.2005 todetusta kantajan terveydentilan vakaantumisesta vasta kantajan valitseman lääkärin 28.6.2005 laatimasta ja maksutoimistolle 30.6.2005 toimitetusta kertomuksesta.

77 Näin ollen tapaturman aiheutumispäivän eli 8.12.2003 ja sen päivän, jona maksutoimisto vastaanotti kantajan nimeämän lääkärin laatiman terveydentilan vakaantumista koskevan kertomuksen, eli 30.6.2005, välisen ajanjakson osalta on todettava, että täten kuluneen jakson kesto on siis ainakin suurimmaksi osaksi johtunut kantajasta.

78 Seuraavaksi on katsottava, että se, että toimielimen nimeämä lääkäri käytti noin 15 kuukautta nimittävälle viranomaiselle osoitetun, 21.9.2006 päivätyn kertomuksensa laatimiseen, ei ole kohtuuton aika. Tämä lääkäri nimittäin perusti arvionsa kuuteen täydentävään tutkimukseen, jotka suoritettiin tämän jakson aikana ja jotka kuuluivat ainakin neljään eri lääketieteen erikoisalaan (psykiatria, silmälääketiede, reumatologia sekä korva-, nenä- ja kurkkutaudit).

79 Tämän jälkeen nimittävän viranomaisen 7.11.2006 laatima päätösluonnos, jossa vahvistettiin kantajan työkyvyttömyysaste ja sen seurauksena myönnetty määrä, annettiin kantajalle tiedoksi 21.11.2006, toisin sanoen kolmen kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona toimielimen nimeämän lääkärin kertomus laadittiin, mikä ei ole kohtuuttoman pitkä aika.

80 Koska kantaja ei hyväksynyt 7.11.2006 päivättyä nimittävän viranomaisen päätösluonnosta, jolla vahvistettiin hänen työkyvyttö-myysasteensa ja korvauksen määrä, kantaja vaati 18.1.2007 päivätyllä kirjeellä asian saattamista lääketieteellisen lautakunnan käsiteltäväksi.

81 Koska kantajan nimeämä lääkäri ja toimielimen nimeämä lääkäri eivät päässeet sopimukseen kolmannen lääkärin nimeämisestä, kantaja vaati 5.5.2007 päivätyllä kirjeellä yhteisöjen tuomioistuimen presidenttiä nimeämään tämän lääkärin viran puolesta.

82 Maksutoimisto totesi 25.7.2007, että kolmas lääkäri oli nimetty ja että hän oli hyväksynyt tehtävänsä, ja valtuutti kolmannen lääkärin tehtäväänsä lääketieteellisen lautakunnan nimissä.

83 Näin ollen aika, joka kului 7.11.2006 päivätyn päätösluonnoksen ja ajankohdan 25.7.2007, jolloin lääketieteellinen lautakunta pääsi aloittamaan työnsä, välillä, johtuu näin ollen itse menettelyn vaiheista eikä komission toimimattomuudesta.

84 Lääketieteellisen lautakunnan kertomus laadittiin 12.11.2008, eli noin 15 kuukautta sen jälkeen, kun lääketieteellinen lautakunta kykeni aloittamaan työnsä. Tällainen kesto ei ole kohtuuton käsiteltävänä olevan asian olosuhteet huomioon ottaen.

85 Kolmas lääkäri nimittäin laati jo 10.1.2008, eli sen jälkeen, kun lääketieteellinen lautakunta oli 3.1.2008 kokoontunut ensimmäisen kerran, ensimmäisen lääketieteellisen lautakunnan kertomuksen, joka tosin ei ollut täydellinen. Tämä kertomus johti kuitenkin kirjeenvaihtoon, jonka yhteydessä kantajan nimeämä lääkäri laati yhden kirjeen, kantaja itse kaksi kirjettä ja toimielimen nimeämä lääkäri yhden kirjeen.

86 Kolmas lääkäri totesi lääketieteellisen lautakunnan nimissä 12.11.2008 laatimassaan kertomuksessa muun muassa, että yhdessä kantajan kirjeistä oli ”useita pitkiä liitteitä”, jotka koskivat kantajan vapaa-ajan toimintaa. Kolmas lääkäri mainitsi myös, että kantaja oli 28.2.2008 päivätyssä kirjeessä esittänyt uusia huomautuksia kolmannen henkilön avusta, ja esitti seuraavan täsmennyksen:

”Henkilökohtaisesti olen yllättynyt kantajan vaatimuksen suuruudesta, kun otetaan huomioon ensimmäisessä [kokouksessa] esitetyt valittelut ja kun otetaan huomioon myös ne tarkat kysymykset, jotka esitimme hänelle tämän ensimmäisen [kokouksen] aikana – –”

87 Vaikka vakuutettua ei voida arvostella siitä, että hän esittää henkilöstösääntöjen 73 artiklan mukaisen menettelyn yhteydessä lääketieteelliselle lautakunnalle kaikki ne asiakirjat tai huomautukset, joita hän pitää tarpeellisina, jotta lautakunta voi antaa lausuntonsa, on selvää, että pitkien asiakirjojen esittäminen, samoin kuin uusien jo aiemmin käsiteltyjä seikkoja koskevien huomautusten esittäminen menettelyn aikana, vaikuttavat osaltaan siihen, miten pitkän ajan kuluessa päätös, jolla menettely saatetaan päätökseen, tehdään.

88 Lisäksi kolmas lääkäri totesi 12.11.2008 päivätyssä lääketieteellisen lautakunnan kertomuksessa, että lääketieteellisen lautakunnan toisen kokouksen ajankohdasta sopiminen oli ollut erityisesti kantajan nimeämän lääkärin kanssa hankalaa ja että toinen kokous oli ollut mahdollista järjestää vasta 13.10.2008.

89 Kantajan nimeämä lääkäri totesi 2.12.2008 päivätyssä kirjeessä, että hän oli ehdottanut lääketieteellisen lautakunnan kokouspäiviksi 26. ja 29.9.2008 ja että nämä päivät eivät olleet sopineet lautakunnan muille jäsenille. Näiden kantajan nimeämän lääkärin tekemien ehdotusten perusteella ei kuitenkaan voida katsoa, ettei hän olisi omalta osaltaan vaikuttanut siihen, että lääketieteellisen lautakunnan toisen kokouksen ajankohdasta sopiminen pitkittyi.

90 Edellä esitetyt toteamukset huomioon ottaen noin 15 kuukauden pituinen aika, joka kului ajankohdan 25.7.2005, jolloin lääketieteellisen lautakunnan oli mahdollista aloittaa työnsä, ja ajankohdan 12.11.2008 välillä, jolloin lääketieteellinen lautakunta antoi kertomuksensa, ei näin ollen ole kohtuuttoman pitkä.

91 Lääketieteellisen lautakunnan kertomus esitettiin lopulta maksutoimistolle vasta 9.6.2009, eli noin 7 kuukautta sen jälkeen, kun kolmas lääkäri oli sen laatinut. Tämä viive selittyy kuitenkin ainakin osittain sillä, että kantajan nimeämä lääkäri vaati ensin 2.12.2008 ja 21.1.2009 päivätyillä kirjeillä kolmatta lääkäriä, joka oli vastuussa lääketieteellisen lautakunnan kertomuksen laatimisesta, muuttamaan kertomusta – jonka sisällöstä lääketieteellisen lautakunnan kaksi muuta jäsentä olivat yksimielisiä – ja, koska kolmas lääkäri ei suostunut sitä muuttamaan, toimitti kertomuksen allekirjoituksellaan varustettuna vasta 28.3.2009.

92 Nimittävä viranomainen teki 9.6.2009 vastaanottamansa lääketieteellisen lautakunnan kertomuksen perusteella 27.7.2009 päivätyn päätöksen ja toimitti sen kantajalle, joka sai sen tiedoksi 9.8.2009. Kahden kuukauden aika, joka näin ollen kului 9.6.2009, jolloin nimittävä viranomainen sai käyttöönsä lääketieteellisen lautakunnan kertomuksen, ja 9.8.2009 välillä, jolloin nimittävä viranomainen toimitti 27.7.2009 päivätyn päätöksen kantajalle, ei ole kohtuuton.

93 Lopuksi on todettava, ettei yksikään 27.7.2009 päivätyn päätöksen hyväksymiseen johtaneen menettelyn eri vaiheiden välillä kulunut ajanjakso ollut kohtuuttoman pitkä.

94 Vaikka lisäksi otetaan huomioon kaikkien näiden ajanjaksojen kumulatiivinen vaikutus ja se osuus viivästyksistä, joka on johtunut hallinnosta, edellisissä kohdissa mainituista seikoista käy ilmi, että 27.7.2009 päivätyn päätöksen hyväksymiseen kulunut aika ei ollut kohtuuttoman pitkä (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat F-124/05 ja F-96/06, A ja G v. komissio, tuomio 13.1.2010, 394 kohta).

95 Edellä esitetystä seuraa, että kantajan vaatimukset, jotka koskevat komission velvoittamista maksamaan viivästyskorkoa kantajalle jo maksetulle rahasummalle, on hylättävä.

96 Kantaja vaikuttaa kuitenkin sisällyttävän rahamäärään, jonka perusteella viivästyskorko on laskettava, hänelle jo maksetun summan lisäksi sen lisäsumman, johon hän katsoo olevansa oikeutettu vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyyden arviointia koskevan taulukon perusteella.

97 Niiden vaatimusten osalta, jotka koskevat viivästyskoron maksamista niistä lisäsummista, joihin kantaja katsoo olevansa oikeutettu vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyysasteen arviointia koskevan taulukon soveltamisen johdosta, on todettava, että tällaisen viivästyskoron maksaminen edellyttää paitsi, että on osoitettu riittävällä tavalla, että kantajalla on oikeus hänelle 27.7.2009 päivätyllä päätöksellä myönnettyä korkeampaan työkyvyttömyysasteeseen, myös, että työkyvyttömyysaste, johon kantajalla on tämän taulukon perusteella oikeus, voidaan jo vahvistaa. Asia ei kuitenkaan ole näin. Vaikka oletetaan, että kantajan katsotaan esittäneen tällaisia vaatimuksia, ne on näin ollen hylättävä ennenaikaisina.

Aineellinen vahinko

98 Kantaja sisällyttää hänelle väitetysti aiheutuneeseen aineelliseen vahinkoon lääketieteellisen lautakunnan toimintaan liittyvät kustannukset, 27.7.2009 päivätyn päätöksen kumoamisesta johtuneesta lääketieteellisen lautakunnan työn uudelleen aloittamisesta aiheutuneet kustannukset sekä hänen neuvonantajansa palkkiot, jotka liittyvät kanteen nostamista edeltäneeseen vaiheeseen.

99 Lääketieteellisen lautakunnan toimintaan liittyvien kustannusten osalta on todettava, että ne käsittävät kantajan nimeämän lääkärin palkkion, matkakuluja ja erinäisiä muita kuluja. Kantaja arvioi näiden kulujen kokonaismääräksi 5 500 euroa.

100 Kantaja ei kuitenkaan viittaa kirjelmissään yhteenkään asiakirja-aineiston asiakirjaan, jolla tällaista summaa voitaisiin perustella.

101 Oikeuskäytännössä edellytetään, että vahinko, josta korvausta vaaditaan, on todellinen ja varma, mikä kantajan on todistettava (ks. esim. asia C-243/05 P, Agraz ym. v. komissio, tuomio 9.11.2006, 27 kohta).

102 Lisäksi kannekirjelmässä ei ole minkäänlaista mainintaa esitettävästä näytöstä. Virkamiestuomioistuimen työjärjestyksen 39 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaan kanteessa on kuitenkin mainittava mahdollisesti esitettävä näyttö.

103 Edellisissä kohdissa mainitun näytön puuttuessa on todettava, ettei kantaja ole perustellut väitetyn vahingon laajuutta, vaikka hänellä oli siihen mahdollisuus, koska kyse oli hänen suorittamistaan maksuista. Lääketieteellisen lautakunnan toiminnasta aiheutuneita kustannuksia koskevat kantajan vahingonkorvausvaatimukset on siten hylättävä.

104 Lääketieteellisen lautakunnan työn uudelleen aloittamiseen liittyvien kustannusten osalta on todettava, että nimittävän viranomaisen on tämän kumoamistuomion johdosta uudelleen aloitettavan menettelyn vuoksi tehtävä päätös lääketieteellisen lautakunnan työstä aiheutuvien kustannusten korvaamisesta. Tällä hetkellä on siten ennenaikaista lausua tästä vahingonkorvausvaatimuksesta.

105 Kanteen nostamista edeltävään vaiheeseen liittyvien kantajan neuvonantajan palkkioiden osalta on muistutettava, ettei oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn kulku henkilöstösääntöjen mukaisesti järjestettynä edellytä, että virkamiehellä olisi tässä vaiheessa edustaja, koska vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällaisesta tilanteesta seuraa, ettei hallinnon pidä tulkita valituksia tai vaatimuksia suppeasti, vaan päinvastoin avoimesti ja laajasti. Näin ollen on todettava, ettei virkamies

voi vahingonkorvausvaatimuksen yhteydessä saada korvausta oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn aikaisista kustannuksista tai neuvonantajiensa palkkiosta, elleivät poikkeukselliset olosuhteet sitä edellytä. Asiakirja-aineistosta ei kuitenkaan ilmene mitään sellaista, josta tällaiset poikkeukselliset olosuhteet kävisivat ilmi (asia T-57/99, Nardone v. komissio, tuomio 10.12.2008, 139 ja 140 kohta).

106 Edellä esitetystä seuraa, että kantajan vaatimukset, jotka koskevat komission velvoittamista maksamaan korvausta aineellisesta vahingosta, on hylättävä.

Henkinen kärsimys

107 Käsiteltävänä olevassa asiassa kannekirjelmässä ei osoiteta, ettei henkinen kärsimys, josta kantaja vaatii korvausta, ole korjattavissa kokonaisuudessaan 27.7.2009 tehdyn päätöksen kumoamisella ja toimenpiteillä, joihin nimittävän viranomaisen on tämän kumoamisen johdosta ryhdyttävä.

108 Ensimmäiseksi virkamiestuomioistuimen huomioon toteama lainvastaisuus, joka koskee saavutettujen oikeuksien laiminlyöntiä, ei ole riittävän vakava, jotta sen perusteella voidaan myöntää korvausta henkisestä kärsimyksestä.

109 Lisäksi kantaja tyytyy vain arvostelemaan komissiota siitä hänen mukaansa ala-arvoisesta kohtelusta, jota hän sai henkilöstösääntöjen 73 artiklan mukaisen menettelyn aikana ja tämän jälkeen oikeudenkäyntiä edeltäneen menettelyn aikana.

110 Asiakirja-aineistosta ei kuitenkaan ilmene, että 27.7.2009 päivättyyn päätökseen tai 16.2.2010 tehtyyn valituksen hylkäämispäätökseen sisältyisi sellaista selvästi kielteistä arviota kantajan kyvyistä, joka olisi omiaan loukkaamaan häntä. Sama koskee 27.11.2008 päivättyä lääketieteellisen lautakunnan kertomusta, johon mainitut kaksi päätöstä perustuvat.

111 On kuitenkin todettava, että tämän kumoamistuomion johdosta kantaja on jälleen tilanteessa, jossa hän joutuu odottamaan lopullista päätöstä 8.12.2003 sattuneen tapaturman johdosta aloitetussa henkilöstö-sääntöjen 73 artiklan mukaisessa menettelyssä. Tällainen 27.7.2009 tehdyn päätöksen lainvastaisuudesta johtuva odottelun ja epävarmuuden pitkittyminen aiheuttaa henkistä kärsimystä, josta maksettavan korvauksen kohtuulliseksi määräksi on arvioitava 2 500 euroa.

112 Koska näin ollen kyseessä oleva henkinen kärsimys johtuu suoraan 27.7.2009 tehdystä päätöksestä, komissio ei voi tehokkaasti vedota ehdottomaan prosessinedellytykseen sillä perusteella, että se on jo lausunut päätöksellä, josta on tullut lopullinen, vastaavanlaisesta vahingonkorvausvaatimuksesta, jonka kantaja esitti henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan nojalla.

113 Komissio on näin ollen velvoitettava maksamaan kantajalle 2 500 euroa korvauksena henkisestä kärsimyksestä.

*Vaatimus, joka koskee sitä, että puolueettoman lääketieteellisen lautakunnan on laadittava vanhojen vakuutusmääräysten perusteella uusi työkyvyttömyysastetta koskeva arvio*

114 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuimilla ei henkilöstösääntöjen 91 artiklan mukaista laillisuusvalvontaa harjoittaessaan ole toimivaltaa antaa hallintoviranomaiselle osoitettavia määräyksiä tai oikeudellisia selvityksiä (ks. esim. asia T-187/01, Mellone v. komissio, tuomio 12.6.2002, 16 kohta).

115 Kantaja vaatii virkamiestuomioistuinta toteamaan, että hänen työkyvyttömyysasteensa on arvioitava vanhojen vakuutusmääräysten liitteenä olevan työkyvyttömyysasteen arviointia koskevan taulukon perusteella ja että ”sellaisen lääketieteellisen lautakunnan on tarkasteltava uudelleen kantajan henkilöstösääntöjen 73 artiklan nojalla esittämä vaatimus, jonka kokoonpano on puolueeton,

riippumaton ja neutraali ja joka kykenee nopeaan ja riippumattomaan työskentelyyn ilman ennakkokäsityksiä”. Koska kantajan täten esittämät vaatimukset koskevat oikeudellisen selvityksen tai hallintoviranomaiselle osoitettavan määräyksen antamista, ne vaatimukset on jätettävä tutkimatta.

116 Lopuksi 27.7.2009 tehty päätös kumotaan ja komissio velvoitetaan maksamaan kantajalle 2 500 euroa korvauksena henkisestä kärsimyksestä. Muilta osin kantajan vaatimukset on hylättävä.

**Oikeudenkäyntikulut**

117 Virkamiestuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut, sanotun kuitenkaan rajoittamatta kyseisen työjärjestyksen 2 osaston 8 luvun muiden määräysten soveltamista. Saman artiklan 2 kohdan mukaan kohtuuden niin vaatiessa virkamiestuomioistuin voi päättää, että asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut vain osittain tai että tätä ei lainkaan velvoiteta korvaamaan oikeudenkäyntikuluja.

118 Edellä esitetyillä perusteilla komissio on pääasiassa hävinnyt asianosainen. Lisäksi kantaja on vaatimuksissaan vaatinut nimenomaisesti, että komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Asian olosuhteissa ei ole perusteltua soveltaa työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohtaa, minkä vuoksi komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

EUROOPAN UNIONIN VIRKAMIESTUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

**1) Päätös, joka tehtiin 27.7.2009 ja jolla saatettiin päätökseen 8.12.2003 sattuneen tapaturman, jonka uhriksi Christian Guittet joutui, johdosta aloitettu Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 73 artiklan mukainen menettely, kumotaan.**

**2) Euroopan komissio velvoitetaan maksamaan Christian Guittet’lle 2 500 euroa.**

**3) Kanne hylätään muilta osin.**

**4) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Christian Guittet’n oikeudenkäyntikulut.**

Van Raepenbusch Barents Bradley

Julistettiin Luxemburgissa 13 päivänä kesäkuuta 2012.

kirjaaja
W. Hakenberg

presidentti
S. Van Raepenbusch